

CÁI NGÀY HÔM ẤY!

(30-4-75, Ngày VC cướp Sài Gòn và cả miền Nam, hoàn tất
mộng xâm lăng của chúng, và của quan thầy Nga Hoa)

Đất Nước mình cả trăm năm tan nát
Vi thân phận nhược tiểu
Vi thế lực bạo cường
Nên chỉ mong
Có một ngày chấm dứt chiến tranh
Để Anh Em cùng nhau góp sức
Cùng nắm tay xây dựng lại Quê Hương!!
Thế rồi...
Cái ngày hôm ấy
Nghe người ta gọi
Khăn gói ra đi
Lòng hân hoan cởi mở
Tưởng rằng xóa bỏ hận thù
Anh Em hòa hợp
Để bắt tay xây lại Cơ Đồ
Suốt bao ngày đau thương đổ vỡ

Nào ngờ...
Người ta không chấp nhận
Không bao giờ xóa bỏ hận thù
Mà lại càng hằn thêm thù hận
Bề ngoài vẫn nói là nhân đạo
Không đem ra xử bắn hết mới vừa!
Mà nhốt vào
Những trại
Những cái gọi là
Trại "Cải tạo tư tưởng"
Đến khi nào "tiến bộ" mới về!?
Thế là xong...
Dứt khoát là xong
Là chấm dứt
Là hoàn toàn chấm dứt
Bởi làm sao cải tạo được con người!
Toàn những trò bịp bợm dở hơi
Bảo người ta tiến bộ mới về
Mà mình tụt sau hàng thế kỷ
Đó là điều nhục nhã!
Đó là điều đau đớn!!
Đành nuốt hận

**Vì quá ngây thơ
Tưởng đã thực hiện được giấc mơ
Nhưng nào ngờ!!
Đành phải chôn vùi tuổi trẻ
Trong các trại khổ sai lao động...!**

**Bây giờ thì đã muộn rồi
Sức cùng lực kiệt.
Còn thở mới biết mình còn sống
Giương cặp mắt
Căm hờn tiếc nuối
Nhìn Quê Hương lún ngập yếu hèn...
Đã rách nát
lại càng thêm rách nát
Đã đói nghèo
Lại vẫn đói nghèo hơn!
Tai có điếc
Nhưng còn nghe còn biết
Mắt đã mù
Nhưng vẫn thấy xa xôi
Thấy năm châu
Tiến bộ quá xa rồi
Thiên hạ đến,
Cả những nơi bằng tỷ năm ánh sáng
Sao Hỏa sao Kim
Cũng đã được thăm dò
Chỉ vì họ thật sự có tự do
Có nhân quyền
Có tự do tôn giáo
Có ngôn luận và tự do tất cả
Còn mình thì
Những thứ đó
Hãy còn xa lạ quá!
Bởi vì chúng
Chủ trương ngu dân hóa
Chúng cho rằng
Dân dốt mới ngoan
Nên biến người dân
Thành con vật biết nói
Nghe tiếng kèng
Là đứng vào thẳng lối
Nghe tiếng kèng
Là xách bát đi ăn
Nghe tiếng kèng
Là vác cuốc đi làm
Suốt cuộc đời,
Không biết có gì hơn**

Ngoài quanh quần miếng cơm manh áo,
Cơm vẫn không no,
Áo không đủ ấm.
Bốn ngàn năm văn hiến huy hoàng.
Chỉ,
Vẫn mái nhà tranh,
Vẫn manh áo rách
Vẫn thay trâu kéo ách đi cày!!
Vì chưa hề
Xóa tan nạn mù chữ.
Sắp thế kỷ hai mốt,
Mà mình
Mới đạt phổ thông cấp một!!
Ôi! tụi phận thay!
Ôi! đau đớn thay!!

Chúng thường bảo.
Chúng là người tiên tiến,
Là “đỉnh cao trí tuệ”
Là văn minh tiến bộ hơn ai
Đã đánh đuổi hai đế quốc chạy dài
”Với sức người sỏi đá cũng thành cơm”
Chúng còn chê
Cả Trời cao bất lực!
Để chúng lên thay thế làm mưa!
Vậy mà khi hạn hán mất mùa
Dân chết đói
Chúng chẳng hề cần biết
Và hằng năm lũ về dân chết
Không thấy chúng
”Nghiêng đồng đổ nước ra sông”
Chúng chỉ biết ngửa tay
Xin quốc tế từng đồng
Xin thế giới ”quan tâm”.
Chúng thường bảo
Đảng của chúng yêu nước
Yêu xã hội yêu thế giới đại đồng
Nên chúng chỉ
Ôm chân ông Mác (1)
Và hằng năm
lễ giỗ ông Mao
Ngày sinh nhật ông Sít, ông Nin (1)
Chúng tương bưng ăn mừng cả nước
Lai đến khi
Những ông này đã chết
Chúng càng khóc

Hơn khóc cha chúng nữa (2)
Kể cả cái
Lão già họ cáo
Đã bao lần nhúng máu nhân dân
Vậy mà chúng
Còn trưng bày xác chết,
Chốn Ba Đình
Một xác sinh
Bắt mọi người phải ngắm nhìn
Kẻ tội đồ dân tộc!!

Những người dân
Ai mà khác ý
Khác lập trường,
Khác quan điểm
Thì nguy
Chúng đều ghép “Phản động, tay sai”
Ghép “phá hoại”, khủng bố
Chỉ có đảng
Mới độc thế trị dân!
Suốt một thời
Đảng nắm ngôi trị nước
Biết bao người
Chết quá oan khiên
Xương thành núi
Máu chảy thành sông:
Này những người lắm ruộng nhiều điền
Đều đã chết
Trong ”chiến dịch cải cách” (3)
Vì chúng bảo
Chia đất để dân cày
Xúi dân nghèo
Đấu tố thẳng tay

Xúi cả con
Đấu bố, đấu thày!!
Vì như thế cả triệu người đã chết!
Chính TRƯỜNG CHINH nêu cao gương ấy
Đặng Xuân Khu
Đã gọi bố bằng thẳng!!
Kia vụ án
“Nhân Văn Giai Phẩm”
Còn hần dấu
In sâu lịch sử
Biết bao người
Bị bức tử oan khiên (4)

Hoặc triền miên
Lao tù cải tạo
Với mục đích
Làm nghèo dân tộc
Với mục đích
Nô dịch nhân dân.
Vì chúng thấy
Dân miền Nam sung túc
liền áp dụng:
“Diệt tư sản”
Chúng đặt ra để cướp
Cướp nhà-cướp của-cướp cả vợ cả con
Cướp sạch hết
Cướp thật chẳng còn!
Này đã có
“4 V” chiến dịch
được che đậy bằng danh từ đẹp đẽ:
Nào”hồi hương”
Nào”Kinh tế mới, nông trường”
Chỉ là nơi
Chúng đày dân cho chết
Để nhường chỗ
Cho một lũ đảng viên
Từ chiến khu u tối mới về
Ép dân di
Chúng vào vợ vét hết
Dành cho được những nơi nào chúng thích... (5)
Ôi làm sao kể xiết
Giấy mực nào
Viết hết nỗi oan
khiên!

THƯỢNG ĐẾ hỡi!!

Xin xót thương dân Việt
Giúp chúng con
Tiêu diệt lũ bạo tàn
Khôi phục lại
Nước Việt Nam tan nát
Giúp chúng con
Hỡi Hồn Thiêng Sông Núi
Đoàn kết lại
Quyết một ngày phá cũ
Giải phóng cho
Toàn quốc có Tự Do
Giải phóng cho
Nhân dân được ấm no
Đó là điều

**Chúng con hằng mong ước
Và quyết tâm
Thực hành cho bằng được. /.**

Suối Cốc TT/ĐP/Đồng Xoài

6/1986 Trong rẫy KTM

Dạ Đàm/ TN

CHÚ THÍCH

(1) KARL MARX; MAO TRẠCH ĐÔNG; STALIN và LENIN.

(2) Tố Hữu đã thán nhiên ca tụng Stalin khi tên đại hung thần này chết...” Ôi ông Sit ta lin ơi! Hỡi ơi ông chết đất trời có không, Thương cha thương mẹ thương chồng. Thương mình thương một, thương ông thương mười”

(3) Sau khi thành lập đảng Lao Động Việt Nam, Hồ đã dùng nó để lật đổ chính phủ liên hiệp đa đảng một cách âm thầm. Với tư cách chủ tịch đảng, Hồ đọc “báo cáo chính trị” trong đại hội 2. Trong đó có phần quan trọng về chính sách giảm tô và cải cách ruộng đất”. Sau đó với tư cách Chủ tịch Chính phủ Liên Hiệp, Hồ trình với quốc Hội khóa 1 để biến thành “luật cải cách ruộng đất”, với mục đích là: Tiêu diệt các cá nhân, tổ chức của các đảng phái quốc gia và không Cộng Sản. Đó là bước thứ nhất của việc bần cùng hóa nhân dân. Nghĩa là biến nhân dân Việt Nam thành hoàn toàn vô sản hết. Trong chiến dịch này giai cấp địa chủ bị tiêu diệt là 5% trên tổng số dân chúng khoảng 14 triệu người của Bắc Việt sau 1954, cũng như tất cả tài sản của họ và của những người giàu có ở thành thị đều bị cướp đoạt hết. (CS trên Đất Việt, trg 315 của GS Nguyễn văn Canh)

(4) Tên bổi bút hạng nặng ký của Hà Nội là Cù Huy Cận, giữ chức vụ Thứ Trưởng văn hóa, cùng với tên Tố Hữu đã hại oan biết bao nhiêu người.

(5) Khi chiếm trọn Miền Nam, chúng dùng biện pháp”Kinh tế mới” để đuổi quân cán chính và nhân dân miền Nam đi, với câu “Đi kinh tế mới chồng cha, con mới chóng được về”, thế là bọn cán bộ đương nhiên vào chiếm cứ những tài sản của họ. Điều này ở Miền Nam ai ai cũng thấy rõ.

Tha Nhân

(Trích trong thi tập “NHƯ MỘT GIỌT NƯỚC.”

Của tác giả xb năm 2006 tại OC Nam California USA)

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/ThaNhan.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11000 TÁC PHẨM